

Rose

醬子貝 เจียงจื่อเป้ย เจียน
จิ้งจอกธรรา แพล
Aluma วาด

世紀網戀
PUBG Online
แมตช์นี้
มีแค่เรา 2

Rose

酱子贝
เจียงจื่อเป่ย์
เจียน

จิ้งจอกธรา
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

PUBG Online แมตช์นี้มีแค่เรา 2

PUBG 世纪网恋

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《PUBG世纪网恋》

(PUBG Online Romance of the Century)

Author © 酱子贝 (Jiang Zi Bei)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9255-5

เผยแพร่ครั้งแรก กรกฎาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จีระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศิริภัสสร สิมณี

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วนิษา สนิทชน • ศิลปกรรมปกและไฮโปกราฟิ กุณทีรา บงแก้ว

ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล, ศุภิสรา เล็กเลิศ

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร ชีรดา ศรีพิพัฒนกุล, ปุณยวิษญ์ พันธุ์แก้ว

คำนำสำนักพิมพ์

จุดเริ่มต้นความรักของอวี๋เหียนนั้นเรียบง่าย จากได้ยินเสียงทุ้มลึกแบบที่ชอบแล้วใจเต้น ได้เล่นเกมด้วยกันก็แบกเขาจนชนะ ได้คุยวิเสตกันจากเรื่องเกมก็ไปเรื่องแมว กระทั่งคุยกันเรื่องส่วนตัว ไม่รู้ตัวเลยจริงๆว่าสิ่งเหล่านี้เรียกว่า ‘เดตออนไลน์’ ทั้งยังไม่รู้ว่าเจ้าสัวที่คุยกันแทบทุกวันแท้จริงแล้วคืออ้อเชิน ประธานใหญ่เครืออ้อต้า

ข้อดีของการเดตออนไลน์แบบนี้คือ มีเพื่อนช่วยคิดยามเผชิญปัญหา มีคนคอยรับฟังและปลอบใจ เพราะการที่อวี๋เหียนซึ่งเป็นสตรีมเมอร์หน้าใหม่ จะก้าวแซ่งหน้าคนดังเก่าๆ นั้นไม่ง่าย เรื่องการขัดแย้งขัดขากันย่อมมีให้เห็น และส่วนมากคนที่ไม่มีพรรคพวกก็มักจะโดนแกล้งเป็นธรรมดา ทว่าอวี๋เหียนคนนี้ไม่ยอมคน ทั้งยังมีเจ้าสัวคอยดันหลัง เรียกได้ว่าได้รับมาหนึ่งแต่เอาคืนถึงสิบ

เนื้อหาในเล่มนี้เข้มข้นทั้งเรื่องเกมและเรื่องหัวใจ สบยลได้เพียงเล็กน้อยว่า อ้อเชินกับอวี๋เหียนจะได้เจอตัวจริงกันแล้วนะคะ ส่วนเรื่องราวหลังพบหน้ากันแบบมีสติครบถ้วนนั้นจะเป็นอย่างไร โปรดพลิกอ่านหน้าถัดไปได้เลยคะ

Rose

感谢泰国读者的支持和喜爱

希望大家阅读愉快，天天开心！

เจียงจื่อเป่ย์

ขอขอบคุณผู้อ่านชาวไทยที่สนับสนุนและชื่นชอบผลงาน
หวังว่าทุกคนจะอ่านอย่างมีความสุข และมีความสุขในทุกๆ วันนะคะ!

เจียงจื่อเป่ย์

หน้าต่างรถเก็กระเบิดถูกเปิดไว้เล็กน้อย สายลมเย็นพัดพวยเข้ามาด้านใน
พัดปอยผมของอวี๋เหียนจนพลิ้วไหว

พลองรถ เส้นผมของเขาถูกลมพัดจนเสียดแทง ยุ่งเหยิงเหมือนรังนก
กลายร่างเป็นผีเสื้อเหล่านี้โดยสมบูรณ์

อวี๋เหียนจ่ายเงินแล้วลงจากรถ ประคองเอวดึงอีกฝ่ายให้ลุกขึ้น

ผมมามากจริงๆ ขนาดจับยกแบบนี้ยังแทบไม่รู้สึกรถถึงน้ำหนัก เอรก็
บางกว่าผู้ชายทั่วไปมาก

พนักงานหน้าประตูโรงแรมเห็นก็รีบเข้ามา “ให้ผมช่วยไหมครับท่าน”

อวี๋เหียนมองคนในโรงแรม แขน ฝายนั้นเอียงหน้าสบอึ้งอยู่บนไหล่เขา
แก้มตุ่ยน้อยๆ เพราะแรงดันจากอีกฝั่ง

“อีม” เขาส่งตัวอีกฝ่ายให้พนักงานโรงแรม

ทันใดนั้นคนในโรงแรมก็เคลื่อนไหว ดวงตาของอวี๋เหียนปรือปรอย
เล็กน้อย ก่อนเจ้าตัวจะถามพนักงานโรงแรมว่า “...คุณเป็นใคร”

“ผมเป็นพนักงานโรงแรม คุณดื่มมาหนัก เตียวผมช่วยพยุงขึ้นไป”
โรงแรมจั่นเหอ

อวี๋เหยียนสายหน้า ดันตัวถอยออกมา มือบัดปายปฏิสุธ “ผม... ผมไม่นอนโรงแรม”

อีเชินหรีตา “บ้านนายอยู่ไหน”

“บ้าน บ้านอยู่ที่...” เขาใช้ความคิดอย่างหนักอยู่พักใหญ่ แต่แล้วจู่ๆ ก็เงยหน้าพึม “...คุณ 1?”

“อืม”

อวี๋เหยียนจ้องเขาพักหนึ่ง แล้วจู่ๆ ก็ยกมือขึ้นมาบีบคางเขาหมับ

อีเชิน “...”

แค่บีบไม่พอ ฝ่ายนั้นยังแบมือแล้วตีเบาๆ ผ่านไปสักพักถึงพูดเสียงจ๋มจ๋าว่า “...ครั้งนี้ฝนเห็นหน้าด้วยเธอเนี่ย”

พนักงานแอบเหลือบตามอง พบว่าชายตรงหน้าเริ่มฉายแววถมึงทึง

เขาจำแขกคนนี้ได้ คนคนนี้อยู่ในกลุ่มเศรษฐกิจที่มาเหม้าห้องสวีตสุดหรูของโรงแรม พนักงานต้อนรับทุกคนได้รับแจ้งว่าต้องดูแลแขกกลุ่มนี้ให้ดี

พนักงานรีบก้าวเข้าไป ทำท่าจะดึงตัวคนเมามาด้วยการบังคับ แต่ชายหนุ่มที่พุงอยู่กลับถอยหลบ

“ไม่ต้องแล้ว” อีเชินจับอีกฝ่ายกลับมาประคองไว้ตามเดิม “ขอน้ำขิงสดใส่น้ำผึ้ง ห้อง 2311”

“รับทราบครับ” พนักงานรีบเดินไปช่วยกดลิฟต์ “ผมจะรีบนำไปเสิร์ฟ”

ประตูลิฟต์เพิ่งปิดไม่ทันไร คนในอ้อมแขนก็เริ่มขยุกขยิก อยู่ไม่สุข

“คุณ 1 ผมร้อน” อวี๋เหยียนพูด “ขอผมตื่นก่อนได้ไหม ปะ...เปิดพัดลมเสร็จ...คุณค่อยกลับมาใหม่”

อีเชินฟังไม่เข้าใจนัก “ไม่ได้”

“...”

อวี๋เหยียนคิดในหัวงความสะลึมสะลือ ทำไม 1 ในความฝันร้ายอย่างนั้นะ เขาร้อนมากจริงๆ โดยเฉพาะตรงหู คอ แล้วก็กระเพาะ เหมือนถูกไฟเผาอย่างไรวางนั้น ทรมาณอย่างยิ่ง

อีเชินแบกเขาไปถึงหน้าห้อง รูดการ์ดเปิดประตู ดึงตรงไปที่ห้องนอน

แล้วจับเขาวางบนเตียง

เตียงในโรงแรมนุ่มมาก นุ่มจนอ๊อเซ็นคิดว่าหากนอนนานๆ อาจปวดเอวด้วยซ้ำ พออ๊อเหยียนลงไปนอนก็รู้ทันทีว่าไม่ปกติ เหมือนทั้งร่างจมดิ่งอยู่ท่ามกลางปุยฝ้ายนุ่มนุ่ม ไร้ซึ่งเรียวแรง

ตัวเขายังมีกลิ่นเหล้าคloy อ๊อเซ็นเปิดกระเป๋าเดินทาง เตรียมเปลี่ยนสวมชุดที่สะอาด “ดื่มน้ำซิงใส่น้ำผึ้งเสร็จก่อนนอน”

ตอนแรกเขาจะทิ้งอีกฝ่ายไว้ที่ผับ อย่างไรก็ตามมีคนพาเขาส่งกลับบ้านแน่ แต่เพื่อนร่วมชั้นพวกนั้นดูพึ่งพาไม่ค่อยได้ ดูทรงคองแค้นกลับบ้านแล้วแยกย้าย เท่าที่เห็นจากในไลฟ์สตรีมดูเหมือนเขาจะอยู่บ้านคนเดียว กลับไปคงไม่มีใครคอยดูแล ถ้าไม่ดื่มของแก้ฤทธิ์เหล้า วันรุ่งขึ้นได้เมาค้างอย่างหนักแน่

ตอนแรกคิดว่าอีกฝ่ายหัวถึงหมอนจะหลับทันที ไม่นึกว่าจะเดาผิด อ๊อเหยียนพลิกตัวสองสามทีแล้วนอนคว่ำลงไปกับเตียง ตาจ้องตรงมาที่เขา “หาอะไรอยู่เหรอ”

อ๊อเซ็นตอบ “เสื้อผ้า”

อ๊อเหยียนตอบอ้อ “...ปวดหัวจัง”

“ฉันรู้” อ๊อเซ็นหันไป เห็นอีกฝ่ายตาแดงก่ำ จึงเอ่ยอย่างราบเรียบว่า “หาทางช่วยแล้วแท้ๆ นายยังพาตัวเองกลับไปลงหลุมจนได้”

อ๊อเหยียนรู้สึกว้าไปหน้าของ 1 คู่ันตาชอบกล แต่นี่ไม่สำคัญ ประเด็นคือเขารู้สึกว่าอีกฝ่ายหน้าตาดีมาจจริงๆ เครื่องหน้าชัดดูโดดเด่นกว่าคนทั่วไป แต่ไม่ได้คมเข้มเท่าชาวตะวันตก

เขาจ้องอีกฝ่ายอยู่นานสองนานก่อนจะถามว่า “หาอะไรอยู่เหรอ”

“เสื้อผ้า”

อ๊อเหยียนพยักหน้าพลาตอบ “ขอบคุณครับ”

อ๊อเซ็นซึ่งกำลังหาของซงักม้อทันใด รู้สึกว่าตกลงดี “ขอบคุณอะไร”

พอไม่ได้รับคำตอบอ๊อเซ็นจึงหันไป เห็นว่าคนบนเตียงนั่งหันหลังให้ กำลังถอดเสื้อผ้า

แผ่นหลังขาวมาก เห็นกระดูกสะบักนูนชัดเจน คงเพราะอยู่แต่ในบ้าน

ผิวพรรณจึงแทบไม่มีจุดต่างพร้อย เขาถอดเสื้อผ้าเสร็จก็โยนไว้อีกด้าน อย่างไม่ใส่ใจนัก

อึ้งินิ่งมองอยู่อึดใจหนึ่ง รู้สึกล้าคอแห้งผากอย่างไม่มีสาเหตุ พักหนึ่ง จึงพูดว่า “ฉันไม่ได้หาเสื้อผ้าให้นาย”

“ผมรู้” เขารู้แน่อยู่แล้ว ตอนนี้อยู่ในฝัน ต่อให้ 1 หาเสื้อผ้าให้ เขาก็เอามาสวมไม่ได้อยู่ดี “คุณ...คุณหาไปเถอะ...ไม่ต้องสนใจผม”

ถอดเสื้อเสร็จก็เริ่มหนาว อี้เหียนดึงผ้าห่มที่อยู่ข้างตัวมาคลุม โดยอัตโนมัติ แล้วลงไปนอนคว่ำอีกรอบ ตายังจ้องอึ้งินิ่งกะพริบ

สภาพแบบนี้ เหมือนเขาเก็บลูกหมากกลับมาเลย

อึ้งินหันกลับไป พยายามรื้อหาของ ทริบนี้แค่สองวัน เขาเตรียมเสื้อผ้ามาไม่กี่ชุด พอหาเสื้อตัวเล็กที่สุดเจอก็โยนไปบนเตียง “สวมซะ”

“ไม่เอา อยู่แบบนี้สบายกว่า...” พูดจบก็รู้สึกถึงน้ำย่อยที่ไหลย้อน ขึ้นมาจนแสบร้อนในท้อง อี้เหียนขมวดคิ้ว “แย่แล้ว คุณ 1 ะ...ผมเหมือนจะอ้วก”

คออ่อนขนาดนี้ยังจะดื่มเหล้าหลายอย่างผสมกัน แค่อาเจียนนับว่าเบาแล้ว อึ้งินตอบว่า “ลุกขึ้น ฉันพุงไปห้องน้ำ”

“ไม่ไป” เขาระชับผ้าห่มคลุมตัวอย่างตื้อตึง พูดว่า “ผมทนได้”

อึ้งินบอก “...ไม่ต้องทน ลุกขึ้นมา”

“ไม่เอา ขยับตัวเยอะเดี๋ยวตื่น”

ฝันครั้งนี้เห็นหน้าด้วย เป็นโอกาสหายากชนิดพันปีมีสักครั้ง เขาเสียดายเกินกว่าจะตื่น

มาถึงขั้นนี้แล้ว คนคนนี้ยังคิดว่าตัวเองฝันอยู่อีกเหรอ

“นายรู้ได้ไงว่าเป็นความฝัน” อึ้งินเลิกคิ้ว จู่ๆ ความคิดอย่างหนึ่งก็แวบเข้ามาในหัว “...นายฝันถึงฉันบ่อยเหรอ”

อี้เหียนยี้ดอตอบอย่างผິ้งผาย “แน่นอน”

“ทำไม”

อี้เหียนตอบ “เพราะทุกคืนผม...”

พูดไม่ทันจบ เสียงกริ่งด้านนอกก็ดังแทรกขึ้นก่อน อี้เหียนผีนกสึน

คำพูดกลับไป แล้วเตือนอีกฝ่ายว่า “มีคนกดกริ่งครับ”

อ๊เซ็นเดินออกจากห้องนอน เมื่อเปิดประตูก็พบว่าเป็นพนักงานคนก่อนหน้านี้ยกน้ำชงใส่น้ำผึ้งมาให้

ด้านหลังยังมีใครอีกคนตามมาด้วย

ม่อหนานเฉิงชะโงกหน้าออกมา ถามว่า “ใครอยู่ในห้องนะ”

อ๊เซ็นรับเครื่องดื่มไว้ในมือ รอจนพนักงานเดินไปค่อยสวนว่า “ไม่มีใคร”

“งั้นน้ำชงใส่น้ำผึ้งนี่ใครดื่ม” เมื่อก็เขาเดินออกมาหาเพื่อน บังเอิญเห็นพนักงานยกน้ำชงผสมน้ำผึ้งจะไปเสิร์ฟ เลยเกิดสงสัยว่าใครกันค่อ่อนจนต้องสั่งมาดื่มแก้เมา ไม่นึกว่าพนักงานคนนั้นจะเดินมาที่ห้องของอ๊เซ็น

“ฉันเอง”

“ไม่มีทาง” ม่อหนานเฉิงพูด “เราสนิทกันขนาดนี้ นายคอแข็งแค่นี้ คิดว่าฉันไม่รู้เหรอ ต้องเป็นคนที่นายรับกลับมาจากผับเมื่อคืนแน่เลยใช้ไหม”

อ๊เซ็นตั้งท่าจะไล่ตะเพิดอีกฝ่าย แต่แล้วก็ได้ยินเสียงในห้องแว่วมาว่า “คุณ 1 ผมจะไม่ไหวแล้ว!”

อ๊วเหียนรู้สึกเหมือนจะอาเจียนจริงๆ ไม่ว่าจะเสียดายความฝันนี้แค่ไหนก็เกินทนแล้ว ทันทียู่หนึ่งก็คลีนใส่ไปหมด

แต่เมื่อคำพูดนั้นลอยไปเข้าหูอีกคน ความหมายก็เพี้ยนไปมากทีเดียว พอได้ยินเสียงผู้ชายจากในห้อง ม่อหนานเฉิงก็กระจ่างแก่ใจ “...ดูเหมือนฉันมาขัดจังหวะพวกนายสินะ”

อ๊เซ็นตอบ “แค่เพื่อน”

“เพื่อนที่โหดสำคัญจนนายต้องย้อนกลับไปปรับด้วยตัวเอง” ม่อหนานเฉิงพูด “ขนาดเราสองคนซี้บ๊วก รอบก่อนตอนฉันเมาแ่ออยู่ที่ผับ นายยังทิ้งฉันไว้บนโซฟาแล้วสะบัดตูดไปเลย ไม่แยแ่กันสักนิด”

อ๊เซ็นตอบ “เจ้าของผับนั่นเป็นกิ๊กเก่านาย”

“...ไม่เหมือนกัน”

คนในห้องส่งเสียงมาอีก อ๊เซ็นไม่อยากต่อปากต่อคำแล้ว เลยปิดประตูใส่ม่อหนานเฉิงไปทั้งแบบนั้น

อวี๋เหยียนอาศัยสัญญาณวงรีโซเซไปจนเจอห้องน้ำในห้องนอนหลักเสร็จแล้วลงไปกดชักโครก ระบายของในกระเพาะอยู่พักใหญ่

หลังจากอาเจียนเสร็จก็สบายตัวกว่าเดิมมาก เขาไอเล็กน้อย พอได้ยินเสียงเคลื่อนไหวก็หันไปมอง เห็น 1 ถือผ้าขนหนูยื่นมองเขาอยู่ตรงประตูห้องน้ำ

อี้เชินเดินเข้ามากดชักโครก ตาหลุมมองเขาจากมุมสูง “อ้าวเสร็จแล้วเหรือ”

“...น่าจะนะครับ”

ชายคนนั้นเดินเข้ามาคว้าแขนดึงเขาลุกขึ้น ใช้ผ้าขนหนูเช็ดปากเขาอย่างไม่เกรงใจ แล้วพาเขาไปที่อ่างล้างหน้า

“บ้วนปาก”

จู่ๆอวี๋เหยียนก็รู้สึกวุ่นวายเสียงของ 1 ดูเคร่งเครียดกว่าปกติ ฟังดูดุตันมากที่สุด

เขาบ้วนปากอย่างว่องไวแล้วกลับไปนอนบนเตียง น้ำขิงใส่น้ำผึ้งแก้วหนึ่งถูกยัดใส่มือ

“ดื่มให้หมดแล้วนอน”

อวี๋เหยียนใช้สองมือกุมแก้วไว้ “แล้วคุณล่ะ”

“มีสองห้อง” เตียงนี้ติดกลิ่นเหล้า เขาตั้งใจจะย้ายไปนอนอีกห้อง

อวี๋เหยียนเติมน้ำขิงใส่น้ำผึ้งแล้วพูดว่า “ยุ่งยากจัง แต่ก่อนคุณก็นอนข้างผมตลอด”

อี้เชินที่กำลังจะลุกขึ้นพลันชะงัก จากนั้นอดใจจึงหรีดตาพร้อมถามว่า “นอนข้างนางั้นเหรือ”

อวี๋เหยียนนอนบนเตียง ตาจ้องเขาอย่างไม่หลบเลี่ยง “ใช่สิครับ”

“...” อี้เชินถามย้ำอีกครั้ง “แต่ก่อนเวลาฝนถึงฉัน คือฝันว่านอนอยู่ข้างตัวนายเหรือ”

อวี๋เหยียนนั่งคิด นอนอยู่ข้างตัวกับอยู่ข้างหู ก็น่าจะความหมายทำนองเดียวกันไหม

เขาพยักหน้าตอบ “ครับ”

อ๊ะชินชมวดคิ้วเล็กน้อย แวตาทโมนลึกลับ คล้ายกำลังตีความประโยคเมื่อครู

ความสัมพันธ์ของพวกเขาอย่างมากคือเพื่อนออนไลน์ แต่สตริมเมอร์น้อยบอกว่าฝันถึงเขาประจำ เกมฝันว่านอนด้วยกันอีกต่างหาก

ไม่ว่ามองจากมุมไหน...ก็ดูจะไม่ใช่ว่าความฝันที่เหมาะสมสักเท่าไร

บรรยากาศตกอยู่ในความเงียบพักใหญ่ อ๊ว้เหยียนร่วงจนเกือบหลับแล้ว แม้แต่เสียงก็เบาลงมาก “ทำไมไม่พูดอะไรแล้วละ”

ดูเหมือนเขาจะง่วงและเพลียมาก แต่สายต่ายังจับจ้องอ๊ะชินไม่ว่างตา ไม่ยอมละไปไหน แตกต่างกับเด็กน้อยซี้ซลาดที่รีบหลบสายตาเขาตอนอยู่ในผ้าขาวกับคนละคน

ทันใดนั้นความคิดอย่างหนึ่งก็ผุดขึ้นในสมองของอ๊ะชิน ชายหนุ่มชมวดคิ้ว รีบกดเก็บความคิดนั้นให้จมหายไป

พอหันไปมองอีกครั้งก็พบว่าเด็กซี้ซลาดตาปริ่จนแทบลืมไม่ขึ้นแล้ว ท่าทางสะลึมสะลือพร้อมหลับได้ทุกเมื่อ

อ๊ะชินปลั่งโล่งใจ พวกเขาเป็นแค่เพื่อนออนไลน์ที่ไม่เคยเจอหน้ากัน ไม่จำเป็นต้องคิดมากขนาดนั้น

เขาลุกขึ้นเตรียมออกไปอีกห้อง ตอนเดินผ่านประตูก็ปิดไฟให้ด้วย “นอนเถอะ”

ห้องตกอยู่ในความมืด อากาศยังคลุ้งด้วยกลิ่นห่อหุ้ม

เปลือกตาของอ๊ว้เหยียนหนักอึ้ง รู้สึกคล้ายว่าเปลือกตาบนและล่างมีแม่เหล็กคนละขั้ว พยายามประคบเข้าหากันอย่างเป็นเอาตาย

ถึงอย่างนั้นกลับรู้สึกแปลกๆ คล้ายว่ามีบางสิ่งซัดหายไป

จนกระทั่งรอบด้านตกอยู่ในความเงียบ เขาถึงจุกคิดได้ “รอเดี๋ยว!”

อ๊ะชินกำลังจะปิดประตูปล้นซะงักก็กึก ยกมือขึ้นเปิดไฟอีกครั้ง

เห็นสตริมเมอร์น้อยลุกขึ้นหยิบโทรศัพท์จากหัวเตียง จากนั้นก็ความมือไปทั่วตัวเหมือนกำลังหาบางสิ่ง ปากก็พิมพ์ไปด้วย “หุฟ...หุฟ...”

ผ่านไปครู่หนึ่งก็ยังหาไม่เจอ เขาถอนหายใจแล้วพูดว่า “ช่างเถอะ”

อ๊ะชินไม่ทันอ้าปากพูดก็เห็นอีกฝ่ายกดเปิดแอปบางอย่างในโทรศัพท์

อย่างคล่องแคล่ว ไม่รู้กดเปิดอะไร เสียงทุ้มลึกของชายคนหนึ่งดังออกจากลำโพงโทรศัพท์ทันที

“ได้ ฉันจะรอนาย”

“ฉันไม่หวน แต่เขาหวนมากอยู่”

“เหียนเหียนนะเธอ เป็นเด็กดีมากเลย”

เวลานี้ ดวงหน้าของเจ้าของเสียงซึ่งยืนอยู่ด้านนอกประตูหลังนายแวตั้นตะลึงวางๆ ซึ่งปกติเห็นได้น้อยนัก

ก่อนอื่นเขาจะหันได้ตั้งสติ สตรีมเมอร์น้อยก็ปรับเปลี่ยนให้เบาลงแล้วใช้สองมือประคองโทรศัพท์วางไว้ข้างหมอน ให้เสียงจากลำโพงถ่ายทอดเข้าสู่โสตประสาทอย่างเต็มที่

จากนั้นก็กลับไปอย่างเป็นธรรมชาติ

“...”

จนคนบนเตียงส่งเสียงกรนเบาๆ อีเขินถึงตั้งสติได้

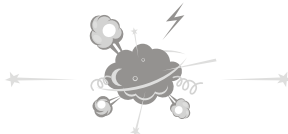
เขามองคนที่หลับปุ๋ยอยู่บนเตียงด้วยสีหน้าซับซ้อน ความคิดที่พยายามกดเก็บไว้เมื่อครู่ผุดขึ้นอีกครั้ง แต่คราวนี้เติบโตเป็นต้นไม้สูงใหญ่เสียดฟ้าทีเดียว

จนไฟล์เสียงเล่นจบไปหนึ่งรอบแล้วเริ่มขึ้นลูปใหม่ เขาถึงขยับตัวได้อีกครั้ง

ชายหนุ่มก้าวเข้าไปหยิบผ่านวมที่อวีเหียนเผลอสลัดทิ้งเมื่อครู่กลับไปห่มให้ด้วยสีหน้าสับสน

...จากนั้นก็ก้มลงดูไฟล์วิดีโอ ‘เรื่องราวความรักแสนบริสุทธิ์ของสตรีมเมอร์น้อยกับคุณเจ้าสัวใหญ่ที่ทุกคนต้องได้รับรู้ (ตอนที่สอง)’ แล้วกดปิดด้วยสีหน้ายากจะอธิบาย

เสร็จแล้วหันหลังเดินไปปิดไฟเตียงประตูห้องนอนอย่างเบามือ แล้วเดินจากไปด้วยสีหน้าเช่นเดิม

วันรุ่งขึ้น ม่อหนานเจิงเรียกให้เช็กเอาต์ตั้งแต่สิบโมง

คนที่มาร่วมงานวันเกิดรอบนี้มีแต่นักธุรกิจใหญ่งานรัดตัว บางคนต้องรีบตรงกลับจิ้นเจิงไปประชุมต่อด้วยซ้ำ

อี๋หรงหันหวอด “พี่เจิง ไม่งั้นพวกพี่กลับไปก่อน ผมขออนอนต่ออีกสองสามชั่วโมง เดี่ยวค่อยซื้อตัวกลับเอง”

“ค่อยไปนอนต่อบนเครื่องเหาะนะ” ม่อหนานเจิงกวาดตามองไปรอบด้าน “พี่นายล่ะ”

“เอว? ไม่รู้สิ พี่ก็ไม่เห็นเขาเธอ” อี๋หรงถาม “เขาไม่เคยตื่นสายเลยนะ”

อี๋เซินล็อกกระเป๋าเดินทางให้เรียบร้อยแล้วเหยียดตัวขึ้นยืน เดินกลับไปดูคนในห้องนอนเป็นครั้งสุดท้าย

คนในนั้นยังคงหลับสนิท เครื่องปรับอากาศเปิดไว้ไม่แรงนัก เขาห่อตัวในผ้าห่ม โผล่มาให้เห็นแค่ใบหน้า

ขนาดตี้มจนเมา ท่านอนก็ยังเรียบร้อยน่ารักเช่นเดิม เมื่อวานหลับไปท่าไหน ตอนนี้อีกยู่ท่าเดิม ผมด้านหนึ่งถูกทับแบนจนสภาพดูไม่ได้

อ๊เซ็นลากกระเป๋าดูทาง หันหลังเดินออกไป

แต่เพียงครู่เดียวก็วกกลับมา ดึงปิดม่านในห้องรับแขกให้มืดซิด
ก่อนจะเดินออกไปอีกครั้ง

“มาแล้ว!” ม่อหนานเจิงกำลังจะกดโทรศัพท์ อ๊เซ็นก็ออกมาจากลิฟต์
พอดี “ไปกันเถอะ เอาคีย์การ์ดให้พนักงาน เรื่องเช็กเอาต์ให้พวกเขาไป
จัดการ”

“รอเดี๋ยว”

มือของอ๊เซ็นว่างเปล่า ไม่มีแม่แตงของคีย์การ์ด

เขาเดินไปที่เคาน์เตอร์ต้อนรับ พูดด้วยน้ำเสียงเป็นธรรมชาติว่า
“ห้อง 2311 พักเพิ่มอีกคืน”

พนักงานที่เคาน์เตอร์อึ้งไป ก่อนจะพยักหน้าตอบ “ได้ค่ะ”

ม่อหนานเจิงได้ยั้งดังนั้นก็ประหลาดใจ รีบดึงเพื่อนออกไปอีกด้าน
แล้วกระซิบถาม “...เกิดอะไรขึ้น นายหนักมือจนเขาลุกไม่ไหวเลยหรอ”

อ๊เซ็นใช้เวลาพักหนึ่งกว่าจะเข้าใจคำว่า ‘หนักมือ’ ของอีกฝ่าย เขาตอบว่า
“บอกแล้วว่าแค่เพื่อน”

อ๊หรันแทรกเข้ามาในวง “เพื่อนไหน พี่จองห้องต่อทำไม จะอยู่ต่อ
อีกวันหรอ เยี่ยมเลย ผมว่างสุดๆ ห้องสวีทมีสองห้องนอนพอดีเลย ฉันผม
ขอนอนห้องหนึ่งนะ”

“ไม่อยู่ต่อ เดียวจะไปแล้ว” พูดจบอ๊เซ็นก็เดินไปที่เคาน์เตอร์ต้อนรับ
อีกรอบ “เสิร์ฟมื่อเที่ยงกับมื่อเย็นที่ห้องตามเวลา กดกริ่งสองครั้ง ถ้าไม่มี
คนมาเปิดก็ไม่ใช่ไร”

“รับทราบค่ะ”

“จัดชุดคลุมอาบน้ำกับผ้าขนหนูชุดใหม่เข้าไปส่งด้วย” ของในโรงแรม
สกปรก ทุกครั้งที่พวกเขาเข้าพักจะขอของใช้เซตใหม่ในแพ็คเกจเสมอ

“รับทราบค่ะ”

“ผลไม้กับของหวานหลังอาหารอย่าให้ตกหล่น”

“...รับทราบค่ะ”

อ๊หรันฟังไปฟังมาก็เริ่มตาคืน เขาถามขึ้นว่า “พี่เจิง นี่มัน...เรื่อง

อะไรกันวะครับเนี่ย”

ม่อหนานเจิงจี้ปาก “จะเรื่องอะไรได้ละ ในห้องยังมีคนนอนอยู่ไง”

อี้หรงค่านขึ้นอย่างมั่นใจ “เป็นไปไม่ได้หรอก”

“ฉันเคยหลอกนายที่ไหน”

“...” อี้หรงตะลึงงัน “พูดจริงพูดเล่น? พี่เห็นเองกับตาเลยหรอ”

ม่อหนานเจิงตอบ “เห็นนะไม่เห็น แต่ได้ยินเสียง”

ได้ยินเสียงงั้นหรอ

ผนังโรงแรมกันเสียงระดับเทพ ยังมีเสียงลอดมาอีกงั้นหรอ

ระเบิดหลายลูกรัวถล่มเข้ามาในสมองของอี้หรงแต่เขารู้ว่าเขาไม่รู้เลยว่า
ควรจะตกใจกับเรื่องไหนก่อนดี

“พี่ฟังเสียงแล้วรู้ใหม่ว่าเป็นใคร”

“ไม่รู้” ม่อหนานเจิงตอบ “แต่เมื่อคืนเขาย้อนไปที่ฝับริบรอบโซ่ใหม่ละ
เดาว่าคงเป็นคนที่ได้รับมาจากที่นั่น”

“ไม่หรอกมั้ง ฝับริบในเมืองเล็กๆ แบบนี้จะมีคนที่ผมรู้จักได้ไง...”

พูดไปไม่ทันจบประโยค อี้หรงก็ชะงักกึก

...หรือว่า

แม่เจ้า มันมีจริงๆ เว้ยเฮ้ย

อวีเหยียนไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะมีวันที่เขารมกลืนตัวเองจนตื่น

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือ ในที่สุดเขาก็พลิกตัวระหว่างหลับ เอาหน้าซุก
กับผ้าฉวม กลืนเหล้าตามตัวที่ป่มมาทั้งคืน เรียกได้ว่าเป็นอาวุธชีวภาพ
ชนิดหนึ่ง

แต่โชคยังดี สัญชาตญาณการเอาชีวิตรอดทำให้เขาผุดลุกขึ้นนั่งใน
ฉับพลัน ตาสว่างแทบจะทันที

ตื่นได้ไม่ถึงสองวินาที เขาก็ตกอยู่ในห้วงแห่งความมึนงงอีกครั้ง

สามคำถามที่ผุดขึ้นในหัวก็หนีไม่พ้น ฉันเป็นใคร ฉันอยู่ที่ไหน ฉัน
กำลังจะทำอะไร

เขาใช้ความคิดอยู่สิบกว่าวินาที สุดท้ายก็ตอบคำถามข้อแรกอย่าง

ยากลำบาก

ปวดหัวจนแทบระเบิดอยู่แล้ว เขาสลัดผ้าห่มแล้วลุกขึ้นจากเตียง
กวาดตาสำรวจสภาพแวดล้อมรอบกายอีกครั้ง

เมื่อคืนเขาไปงานเลี้ยงรุ่น ทะเลาะกับหลี่หาง จากนั้นก็ดื่มเหล้ากับ
เพื่อนสมัยเรียน

...แล้วหลังจากนั้นล่ะ

เสียงกริ่งหน้าประตูดังขึ้น เขาหยุดความคิดไว้เท่านั้นแล้วเดินไปเปิด

ประตู

พนักงานยืนอยู่ด้านนอกพร้อมรถเข็นเสิร์ฟอาหาร บนรถมีเมนูที่ปรุง
อย่างประณีตวางเรียงราย

“สวัสดียามเที่ยงครับ ผมนำมือเที่ยงของคุณมาเสิร์ฟ”

อ้าวเหียนจ้งรถเสิร์ฟอาหารอยู่หลายวินาที ในใจรู้สึกปวดร้าวเหลือเกิน
จากสถานการณ์ตอนนี้ออเดาได้แล้วว่า เมื่อคืนเขาคงเมาแถมไม่มีสติ
เพื่อนสมัยเรียนไม่รู้ที่อยู่บ้านเขา จึงส่งมานอนโรงแรมแทน

เขาขับรถเข็นบรรจอาหารเข้ามาในห้อง พอนั่งลงบนโซฟาที่กวาดตามอง
ไปรอบๆ อีกครั้ง ซึ่งทำให้รู้สึกมันใจกว่าเดิม

หลี่หางต้องเป็นคนพาเขามาที่นี่แน่

เพราะนอกจากหลี่หางแล้ว เขาก็คิดไม่ออกว่าจะมีใครจงเกลียดจงชัง
ตนถึงขั้นจับส่งมานอนโรงแรมที่ดูแล้วราคาขั้นต่ำอย่างน้อยคืนละสี่หลัก

เขาเดินกลับเข้าห้องนอน หาโทรศัพท์มือถือของตัวเองจากบนเตียง
พอเห็นข้อความก็ตะลึงจนตาค้าง

สายที่ไม่ได้รับกับข้อความที่ไม่ได้อ่านยาวเป็นพืด ตัวเลขบนจอโชว์หรา
12.03

!!!

ถึงว่าทำไมเมื่อรู้สติตงิดๆ ตอนนี่คิดย้อนกลับไปจึงนึกถึงคำพูด
พนักงานพูดว่า ‘อาหารเที่ยง’ ไม่ใช่ ‘อาหารเช้า’...

เขารีบเปิดช่องสตรีม เป็นจริงตามคาด คอมเมนต์วิ่งจำนวนไม่น้อย
ลอยฟ่องทั่วจอ

[12.00 น.แล้ว ดอกไม้ริมหน้าต่างโรยร่วงไม่เหลือ แต่คนที่เฝ้ารอก็ยังไม่มา]

[สตรีมเมอร์คนนี้ได้ทำจะดังแล้วลืมหืมตา แต่ก่อนตรงเวลาจะตาย ช่วงหลังร่า ๆ ก็ลาหยุด ไปดูช่องอื่นดีกว่า]

[เฮ้ย! มาแล้ว ๆ! คุณสตรีมเมอร์เข้ามาในช่องแล้ว]

อ๊วเหียนพิมพ์ขอโทษไปในช่องคอมเมนต์วิ่ง เปลี่ยนหัวข้อไลฟ์สตรีมเป็น “วันนี้เปิดสตรีมเวลาบ่ายสามโมง ผมขอแจกอั่งเปาเพื่อเป็นการขอโทษ...” จากนั้นโพสต์แจ้งการเริ่มสตรีมข้ามนเวย์บั่ว สุดท้ายถึงโทร.กลับไปหาหลิวเหอ

“ไอ้เพื่อนเวอร์ นึกว่านายหายสาบสูญไปแล้ว!” หลิวเหอตื่นตูมสุดขีด

“...ฉันปลอดภัยดี” อ๊วเหียนเดินเข้าไปในห้องน้ำ เปิดก๊อก ปรับอุณหภูมิน้ำ “เมื่อวานไปงานเลี้ยงรุ่นแล้วดื่มหนักไปหน่อย”

“ตอนนี้อยู่ไหนเนี่ย เรื่องเมื่อวานนายรู้ยัง”

อ๊วเหียนอึ้งไป “เรื่องอะไร”

“ก็มีสตรีมเมอร์เปิดชื่อจริงร้องเรียนเหล่าสุนัขสิ”

“...ร้องเรียนเรื่องอะไร”

“ร้องเรียนว่าเขาใช้บอตปั่นยอดวิว แถมจ้างคนไปคอมเมนต์ใส่ร้าย-ป้ายสีสตรีมเมอร์คนอื่นด้วย!”

อ๊วเหียนนิ่งมาก “เรื่องนี่เอง...”

“ทำไมนายไม่ประหลาดใจเลยล่ะ”

“ฉันเขาได้ตั้งแต่ก่อนหน้านี้อแล้ว” อ๊วเหียนลองอุณหภูมิน้ำว่าอุ่นพอดีแล้วหรือไม่ พลาบพูดต่อ “กลับไปแล้วค้อยว่กัน ฉันขออาบน้ำก่อน”

เขาวางสาย กดเปิดทีวีแชต ตั้งใจจะถามหัวหน้าหว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น แต่แล้วก็เห็นข้อความแจ้งเตือนจากกรุ๊ปแชตแจ้งเตือนมาบนจอ

เขากดเปิด เห็นตัวอักษรสีขาวมีใจความว่า

[คุณถูก “หลี่ทาง LH” ลบออกจากกรุ๊ปแชต]

“...”

บรรลุนิติภาวะแล้วแท้ ๆ ทำไมหมอนี่ยังทำตัวเป็นเด็กอยู่อีก

ใจเขาไม่เป็นเดือดเป็นร้อนเลยสักนิด อ๊วเหียนเปิดหาชื่อหลี่ทางใน

วีแชต ใช้ระบบส่งอั้งเปาทดสอบดู และพบว่าเป็นอย่างที่คาด อีกฝ่ายแค่เตะเขาออกจากกรุป แต่ไม่บล็อกเขา

ถ้าถามว่าทำไมหลี่ทางไม่เคยคิดจะบล็อกเขาเลย...คงเพราะกลัวเขาจะไม่ได้เห็นโพสต์บนวีแชตโมเมนต์ของเจ้าตัวละมั้ง

อวีเหยียนท่องโลกผ่านวีแชตโมเมนต์ของหลี่ทางเป็นประจำทุกวันหยุดวันนั้นแข่งรถ พุ่งนี้ปาร์ตี้ เรียกได้ว่าสนุกสุดเหวี่ยงตั้งใจปรารถนา

คราวนี้อวีเหยียนเลยบล็อกอีกฝ่ายโดยไม่ลังเล จากนั้นก็เปิดช่องวีแชตของหัวหน้าหอขึ้นมา

อวีเหยียน : [หัวหน้าหอ เมื่อวานฉันเมามาก ลำบากพวกนายเลย ใครเป็นคนส่งฉันมาที่โรงแรมเธอ มัดจำเท่าไร? เดี่ยวฉันโอนคืนให้]

หลังจากพิมพ์ส่งไปแล้วเขาก็วางโทรศัพท์มือถือไว้อีกด้าน ก่อนจะอาบน้ำในห้องน้ำอันโอโงะและหรูหรา

ไหนๆ ก็เสียเงินแล้ว ขอลบลดตัวปล่อยใจดื่มด่ำให้เต็มที่เลยแล้วกัน

ตอนออกมาหลังอาบน้ำเสร็จ เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นดูแวบหนึ่ง

หัวหน้าหอ : [ไม่เป็นไรหรอก ฉันผิดเองแหละ ถ้ารู้่านายดื่มไม่เก่ง คงไม่ชวนดื่มเยอะขนาดนี้ นายเป็นไง ไม่ได้ไม่สบายตรงไหนใช่ไหม]

หัวหน้าหอ : [เมื่อคืนเพื่อนนายเป็นคนพานายไปส่งไง]

อวีเหยียนใช้ผ้าขนหนูเช็ดผมให้แห้งหมาด พลังพิมพ์ตอบไปว่า : [เพื่อนคนไหน]

หัวหน้าหอ : [คนที่นายปักหมุดวีแชตไว้บนสุดไง]

อ้อ คนที่เขปักหมุดวีแชตไว้

คนที่เขปักหมุดวีแชตไว้คือใคร

อวีเหยียนปิดหน้าต่างแชตแล้วกดย้อนไปดู

รูปโปรไฟล์พระจันทร์เต็มดวงบนท้องฟ้ายามค่ำคืนกำลังจ้องมองมาที่เขาอย่างเงิบงัน บทสนทนาสุดท้ายของพวกเขาคือเวลา 22.14 เมื่อคืนวาน เขาตั้งอยู่ในท่าเดิม ครู่หนึ่งถึงตอบไปว่า : [เป็นไปไม่ได้]

หัวหน้าหอ : [ยังไงนะ ก็คนที่นายปักหมุดวีแชตไว้ไง เมื่อคืนฉันดูมือถือนายด้วยตัวเองเลย เขาบอกว่านัดกับนายไว้ว่าจะมารับ พวกเราเลย

ให้เขาพานายกลับไป]

อวีเหียน “...”

ผ้าขนหนูร่วงหล่นจากศีรษะ เขานั่งอิงอยู่พักใหญ่ก่อนจะกอดปิดหน้าต่าง
แชตของหัวหน้าหอ

1 พาเขามาที่โรงแรมนั้นหรือ

เป็นไปไม่ได้ 1 ไม่ใช่คนเมืองหม่านหยางสักหน่อย

แต่ 1 บอกว่าไปทำงานต่างเมือง

“...”

อวีเหียนรู้สึกว่ากำลังกับโลกสองมิติกับโลกความเป็นจริงในหัวใจ
เขากำลังกะเทาะแตกทีละน้อยด้วยความเร็วระดับเดียวกับเต่าคลาน

เขากดเปิดช่องแชตของเขากับ 1 และพบว่าเกือบทั้งหมดเป็นแชต
ที่อีกฝ่ายส่งมา

1 : [ในผับค่อนข้างเลอะเทะ รีบกลับละ]

1 : [กลับหรือยัง]

1 : [.]

เขาต่อสู้กับตัวเองอยู่พักใหญ่ ก่อนยกมือขึ้นตบศีรษะตัวเองอย่าง
อดไม่ได้

รีบหนีให้ออกเร็วๆ เข้าเซ!

ไม่นึกว่าจะตบจนความจำเริ่มกลับมาได้เล็กน้อยจริงๆ

ดูเหมือนเมื่อคืนเขาจะอ้วกด้วย

นั่งกอดชักโครก หัวฟู หน้ามอม สภาพยับเยินแทบไม่เหลือเค้า แต่
กลับจำไม่ได้เลยว่าคนที่อยู่ข้างๆ รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร

ใจเย็นไว้ ใจเย็นไว้ก่อน

โลกนี้จะมีเรื่องบังเอิญขนาดนั้นได้อย่างไร 1 บังเอิญมาทำงานที่เมือง
หม่านหยาง แถมยังบังเอิญมาเที่ยวผับเดียวกับเขา สุดท้ายยังบังเอิญเจอเขา
ที่กำลังเมาและทะเลาะอย่างนั้นหรือ

อีกอย่าง ตอนออกมาจากผับ เพื่อนคนอื่นก็ดมเมากรีมเหมือนกัน
ไม่แน่ว่าพวกเขาอาจแค่แซวเล่น เช่น แซวเรื่องคนที่เขาปักหมุดแชตไว้ ตอนเช้า

ตื่นมาความจำเลยสับสน

อวี๋เหยียนพยายามปลอบตัวเองพลางกินอาหารกลางวันด้วยความพะวักพะวน พอเวลาบ่ายสองก็รีบลงไปเตรียมจ่ายเงินและเช็คเอาต์ที่ชั้นล่าง

“สวัสดิ์คะคุณลูกค้า ค่าใช้จ่ายสำหรับห้องของคุณลูกค้ามีการชำระไว้ครบทั้งหมดแล้วนะคะ”

“...” อวี๋เหยียนถาม “ผมขอสอบถามได้ไหมครับว่าใครเป็นคนจ่ายเงิน”

พนักงานหญิงที่หน้าเคาน์เตอร์สายหน้า “ขออภัยด้วยค่ะ ดิฉันไม่ได้เข้ากะเช้า ไม่ค่อยแน่ใจข้อมูลส่วนนี้ค่ะ”

“ฉันข้อมูลบัตรประชาชนที่ใช้ตอนเช็คอินล่ะ...พอจะบอกชื่อในบัตรให้ผมทราบได้ไหม”

“ขออภัยด้วยนะคะ เป็นข้อมูลส่วนบุคคลของลูกค้าค่ะ” พนักงานหญิงที่หน้าเคาน์เตอร์เช็คข้อมูลในคอมพิวเตอร์ครู่หนึ่ง “คุณลูกค้าคะ ห้องของคุณลูกค้าได้จองของหวาน อาหารมื้อเย็น รวมทั้งบริการสปาของโรงแรมไว้ด้วย ถ้าคุณลูกค้าเช็คอินตอนนี้ ทางเราจะไม่สามารถคืนเงินให้ได้นะคะ”

“...”

ระหว่างอยู่บนแท็กซี่ สีหน้าของอวี๋เหยียนเคร่งเครียด เขากำโทรศัพท์มือถือไว้แน่น รู้สึกถึงชีพจรซึ่งเต้นตึก ๆ กลางฝ่ามือไม่ยอมหยุด

ผ่านไปพักใหญ่ ดูเหมือนเขาจะตัดสินใจได้แล้ว และกดเปิดช่องแชตในโทรศัพท์มือถือ

อีกด้านหนึ่ง อีเชินกำลังถือแฟ้มประวัติส่วนตัวของสตรีมเมอร์หน้าใหม่คนหนึ่งไว้ในมือ

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาค้นดูข้อมูลพนักงานในบริษัทด้วยเหตุผลส่วนตัว คนในรูปถ่ายขนาดหนึ่งนิ้วใบนั้นแลดูอ่อนเยาว์กว่าตัวจริงเล็กน้อย ตัวอักษรสองตัวนอนแน่นิ่งอยู่ด้านข้าง ‘อวี๋เหยียน’

มิน่า พูดถึงเหยียนเหยียนที่ไร สตรีมเมอร์น้อยเป็นต้องหน้าแดง แกรมหลบตามองทางอื่นทันที

สตรีมเมอร์น้อยชอบเขา

อีเชินกดนอนหวางคิว นี่เป็นหนึ่งในไม่กี่ครั้งที่เขาเสียใจในการกระทำ

ของตัวเอง ตอนนั้นเขาตั้งชื่อโดยไม่คิดอะไร ไม่นึกว่าจะกลายเป็นการหยอกเินอีกฝ่าย อีกอย่าง พออยู่ในอินเทอร์เน็ต บางครั้งเขาก็พูดอะไรไปตามอำเภอใจ

เขาชื่นชมสตรีมเมอร์น้อยมาก รู้สึกว่าอีกฝ่ายน่ารัก ขยันขันแข็ง มุ่งมั่นพัฒนาตัวเอง พื้นฐานเป็นคนอารมณ์ดี แต่ก็รู้จักขีดเส้นไม่ให้ใครมารังแก ในเวลาว่าง เขายินดีอย่างยั้งที่ได้พูดคุยมีปฏิสัมพันธ์กับคนแบบนี้ คนที่ทำให้เขาทั้งผ่อนคลายและเป็นตัวของตัวเอง เป็นเพื่อนแบบที่เขาชอบมาก

ช่างน่าเสียดาย

ตั้งแต่เลิกจนโต คนที่ชอบพอเขามีไม่น้อย ไม่ว่าเพศชายหรือหญิง วิธีปฏิเสธของเขาย่ำแย่ตายมาก แกรักรษาระยะห่าง

ไม่ต้องสนใจก็จบ อีกฝ่ายไล่ตามจนเหนื่อยก็จะยอมแพ้ไปเอง

อ้เชินขบคิดพลางจัดแจงวางเอกสารชุดนั้นไว้ในตู้อย่างเรียบร้อยสวยงาม สองนาทีกหลังจากนั้น โทรศัพท์มือถือก็ส่งเสียงแจ้งเตือน

สตรีมเมอร์น้อย : [คุณ 1...ตอนนี้อยู่ไหนหรือครับ]

อ้เชินใจเต้นรัวแรงขึ้นมา แต่เพียงเสี้ยววินาทีเขาก็ส่งหมดโลกเช่นปัจจุบันของตัวเองกลับไป

สตรีมเมอร์น้อย : [อ้อๆ ขอโทษด้วยครับ เมื่อวานผมดื่มหนักมาก ไม่ได้ตอบแชตคุณเลย...คุณกลับจ้ะรีบไปตั้งแต่เมื่อไหร่]

1 : [เมื่อคืน]

สตรีมเมอร์น้อย : [จริงหรือครับ!!!]

1 : [อืม มีอะไรหรือ]

สตรีมเมอร์น้อย : [เพื่อนผมบอกว่าเมื่อวานคุณเป็นคนพาผมไปส่งโรงแรม ทำเอาผมตกใจแทบตาย...พวกนั้นคงเมาจนจำผิด...แซ่ตมาหาคุณตอนบ่ายแบบนี้ คงไม่รบกวนเวลาทำงานใช่ไหม]

“...”

1 : [ไม่รบกวนหรอก]

1 : [เมื่อกับบอกว่าดื่มหนักไปหรือ ตอนนี้อาการเป็นยังงั๊บบ้าง]

สตรีมเมอร์น้อย : [ผมโอเคครับ แคंपวดหัวนิดหน่อย คึนนี้พัก

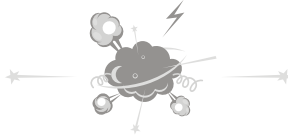
สักหน่อยก็หาย]

อ๊ะ! เซ็นการ์ดเปิดบทความออนไลน์ที่ตนเซฟไว้เมื่อครู่อย่างสุขุมเยือกเย็น

‘บทความวีแชต : เมาค้างหลังตีมี ตื่นมากินอะไรดี’

‘บทความวีแชต : วัฒนธรรมการตีระหว่างกินเลี้ยงอันแสนชั่วร้าย!’

‘บทความวีแชต : ความจริงชวนตะลึง! รุนแรงถึงตาย แอลกอฮอล์
สองประเภทนี้ห้ามดื่มผสมกันเด็ดขาด!’

อวี๋เหยียบ ผ่อนลมหายใจเฮือกใหญ่

ค่อยยังชั่วที่ 1 ไม่ได้เห็นสภาพเขาตอนนั่งเมากอดชักโครก

พอคิดถึงตรงนี้ก็อดประหลาดใจไม่ได้

...ความจริงเขาไม่ได้เป็นคนห่วงภาพลักษณ์อะไรขนาดนั้นนี่นา

ในเมื่อไม่ใช่ 1 จั๊นใครล่ะที่พาเขาไปส่งโรงแรม แถมยังจ่ายทุกอย่างให้ด้วย

เขาคุ่นคิดอยู่นานแต่ไร้ผล มิหนำซ้ำยังถูกเตะออกจากกรู๊ปแชตเพื่อนสมัยเรียน ไม่รู้จะไปถามจากใคร เขานิ่งคิดครู่หนึ่ง ก่อนจะเข้าไปที่วีแชตโมเมนต์ของตัวเองแล้วโพสต์บนไทม์ไลน์ที่ปกติแทบจะปล่อยว่าง

[เมื่อคืนใครช่วยส่งผมกลับโรงแรม แชตส่วนตัวมาหน่อยนะ ขอขอบคุณครับ!]

ระหว่างทางกลับบ้าน เขาดูบทความวีแชตที่ 1 ส่งมา เห็นแล้วรู้สึกเหมือนกำลังคุยกับคุณอวี๋หมิ่นหยาง

เขาอดใจไม่ไหว ส่ง‘ฮ่าๆๆ’กลับไปหลายอัน

1 : [หัวเราะอะไร]

อวี๋เหียน : [พอเป็นคนที่ส่งบทความพวกนี้มา รู้สึกซัดๆ ยังไงไม่รู้]

1 : [...ฉันอ่านเนื้อหาข้างในแล้ว วิธีพวกนี้ได้ผลดีมาก ถ้านายรู้สึกไม่สบายลองทำตามดู]

ไม่รู้ทำไม เขารู้สึกว่ารอบนี้ 1 ตอบแชตช้ากว่าปกติมาก สงสัยทำงานอยู่ละมั้ง

อวี๋เหียนตอบกลับไปว่า “โอเคครับ” จังหวะนั้นรถจอดเอี้ยด คนขับหันมาบอกว่า “ถึงแล้วไอ้หนุ่ม”

อวี๋เหียนจ่ายเงินแล้วลงจากรถ ก่อนเข้าบ้านแวะซื้อวันเส้นชวนล่าชุดหนึ่งด้วย

ของในโรงแรมแพงเขาเข้าใจ แต่นี่ปริมาณก็น้อย แถมไม่อร่อยเท่าก๋วยเตี๋ยวขามละยี่สิบหยวนที่ได้ตักด้วยซ้ำ

กว่าจะกลับถึงบ้านก็บ่ายสองครึ่งแล้ว เขาเปิดคอมพิวเตอร์แต่ไม่ได้ไลฟ์สตรีมทันที กลับเข้าไปดูเวებૂก่อน

โพสต์แจ้งเลื่อนเวลาสตรีมบนเวებૂของเขามีคนเข้ามาตอบสองร้อยกว่าคอมเมนต์ เขากินวันเส้นไปพลางอ่านไปพลาง พออ่านเสร็จก็เลือกตอบกลับบางอัน

บ่ายสองโมงสี่สิบห้านาที เขาตั้งค่าไลฟ์สตรีมเสร็จแล้ว ขณะที่เตรียมจะเริ่มไลฟ์ก็ได้ยินเสียงแจ้งเตือนจากแอป QQ

ถวนถวน : [มาแล้วเหอคุณน้อง]

อวี๋เหียน : [...มาแล้วครับ]

ถวนถวน : [โพสต์เวებૂกับช่องไลฟ์สตรีมระเบิดละไปแล้วเพิ่งมาพลาดตราม้าไปตั้งกี่เรื่องรู้ไหมเนี่ย]

อวี๋เหียน : [เรื่องเหล่านี้อะไร]

ถวนถวน : [เขาคนเดียวจะสร้างเรื่องใหญ่โตขนาดนั้นได้ยังไง มีสตรีมเมอร์หน้าใหม่ชื่อ Hudy คุณคงรู้จักอยู่มั้ง]

อวี๋เหียนตอบว่ารู้จัก สตรีมเมอร์ชื่อ Hudy เป็นหนึ่งในผู้ร่วมโครงการสนับสนุนสตรีมเมอร์ สถิติช่องเขาไม่มีอะไรโดดเด่น ตอนเริ่มสตรีมแรกๆ ยอดความนิยมสู้อวี๋เหียนไม่ได้ด้วยซ้ำ ยิ่งไม่ต้องเอาไปเทียบกับเหล่านี้อะไร]

ซึ่งแจกเงินในช่องทุกวัน

ถวนถวน : [ความจริง Hudy เป็นสตรีมเมอร์หน้าใหม่ที่หยางหยางชวนมา ตั้งใจปั้นเพื่อเข้าร่วมโครงการนี้แหละ แต่หยางหยางเป็นคนค่อนข้างเคอะพกฏเกณฑ์ ไม่ชอบเล่นสกปรกเหมือนเซียงเจียว เลยปล่อยให้เด็กใหม่สู้ด้วยความสามารถล้วนๆ ปรากฏว่าช่วงที่ผ่านมา Hudy จ้างคนมาช่วยสืบทา IP ของแอนดี้ที่ชอบมาสิงในช่องเขา แล้วเจอว่าเป็นคนเดียวกับคนในรายชื่อส่งดาวช่องเหล่าสู่ จากนั้นพอค้นไปเรื่อยๆ เลยขุดเจอเรื่องสกปรกของเหล่าสู่ แถมยังสืบรู้เรื่องฉาวที่เซียงเจียวใส่ร้ายป้ายสีสตรีมเมอร์คนอื่นด้วย...ตอนนี้กลายเป็นสงครามระหว่างสตรีมเมอร์เบอร์ใหญ่ของสตาร์ทีวีไปแล้ว]

หยางหยางก็เป็นสตรีมเมอร์ยอดนิยมในหมวดเกม PUBG อ้าวเหียนอ่านเรื่องราวที่เกิดขึ้นเพียงผาดเดียวก็เข้าใจทุกอย่าง

อ้าวเหียน : [ทางบริษัทออกมาพูดอะไรหรือยัง]

ใช้ชื่อจริงร้องเรียนขนาดนี้ ฝ่ายบริษัทต้องออกหน้าจัดการให้เรียบร้อยแน่

ถวนถวน : [เรื่องเพิ่งเกิดเมื่อคืน ฝ่ายบริษัทไม่ออกแถลงการณ์เร็วขนาดนั้นหรอก คงคาดไม่ถึงว่าจู่ๆ สองกลุ่มนั้นจะทะเลาะกันใหญ่โต วันนี้ระหว่างสตรีมต้องระงับเป็นพิเศษนะ ถ้าทางบริษัทยังไม่ออกแถลงการณ์อย่าพูดอะไรตามอำเภอใจเป็นอันขาด เดี่ยวทัวร์จะลงด้วยอีกคน]

อ้าวเหียนรับคำแล้วเข้าไปเปิดไลฟ์สตรีมทันที

การที่ถวนถวนหักมากำชับเขาถือว่าเป็นสมเหตุสมผลทีเดียว เพราะเพิ่งเริ่มสตรีมไม่ทันไร ก็เห็นชื่อสตรีมเมอร์คนอื่นปรากฏอยู่ในคอมเมนต์วิงแล้ว

[เหล่าสู่ลั่นแล้ว เหล่าสู่ลั่นแล้วจ้า! สาแก่ใจจริงๆ!]

[จากที่ไปมุงเผือกเรื่องเมื่อวาน ขอตั้งข้อสงสัยแบบมีมูลว่าเสียเหียนอาจเป็นเหยื่อของคดีนี้ด้วยเหมือนกัน!]

[เป็นบ้ากันไปหมดแล้วเธอ เกี่ยวอะไรกับสตรีมเมอร์คนนี้ด้วย แถมฝั่งแพลตฟอร์มก็ยังไม่ได้ออกแถลงการณ์ สตรีมเมอร์สายอุ้ยอ้ายหาแสงไม่เข้าเรื่องได้ปะ]

[ฮ่าๆๆๆ สตรีมเมอร์สายอุ้งนั้นหรอ หัวเราะจนท้องแข็ง ดูเข้าลิ้นเย
ไม่ตั้งใจสตรีมให้ดี โดนแอนตี้จับผิดเลย]

“ผมหมดแรงเลย” อวี๋เหยียนหัวเราะขณะกดเปิดเกม “ขอโทษ
นะครับที่วันนี้มาช้า มีเหตุจำเป็นที่เลี่ยงไม่ได้จริงๆ เดี่ยวตอนบ่ายสามสิบห้า
จะเปิดส้อมแจกอั้งเปา แบ่งเป็นสามรอบ แต่ละรอบแจกหนึ่งร้อยหยวน
ให้ผู้โชคดีห้าคน มูลค่าไม่มากมายอะไร ทุกคนอย่าถือสาเลยนะ”

[เหตุจำเป็นที่เลี่ยงไม่ได้คืออะไร]

อวี๋เหยียนตอบอย่างซื่อตรง “ตื่นสายครับ”

[?]

[โอเค คุณมันหล่อ จะทำอะไรก็ทำเถอะ ยังไงฉันก็ทำใจว่าคุณไม่ลง]

[ทุกคนเพล่าๆ หน่อย ก่อนหน้านี้อวี๋เหยียนสตรีมวันละสิบสอง
ชั่วโมง แต่ละวันคงเหนื่อยมากจริงๆ นี่เขาขอลาหยุดแค่สามครั้ง เดี่ยวนะ
เดือนนี้เดือนเดียวคุณลาสามครั้งแล้วหรอ!]

ตั้งแต่เริ่มทำงานเป็นสตรีมเมอร์ อวี๋เหยียนก็ฝึกข่มใจจนสำเร็จเคล็ด
วิชาด้านความอดทน ไม่ว่าคนในคอมเมนต์วิ้งจะหยอกเย้าแหย่ยังไง สีหน้า
ท่าทางเขาก็ยังผ่อนคลายอยู่เสมอ เขาเปิดเกม เลือกโหมดเดี่ยว

หลังจากเข้าสู่ลานเริ่มเกม เขากดเปิดบทความวีแชตที่ 1 ส่งมาให้
เมื่อครู่ จากนั้นกดสั่งขนมหวานที่ทำจากถั่วเขียวในแอปหม่ยถวน¹ ตามที่
บทความบอก

แมตช์แรกเขาเลือกโดดที่สนามมวย พอลงถึงพื้นที่ก็กวาดตามอง
ทั้งซ้ายขวาอย่างรวดเร็ว

พื้นรอบด้านโล่งโล้ง แม้แต่เป็นพาก็ไม่มีสักกระบอก

เขาเดินไปอีกหลายก้าว สอดสายตามองสำรวจ พบว่าตึกชั้นนี้
ไม่มีปืนแม้แต่กระบอกเดียว

[ค้นสนามมวยแต่ไม่เจอปืนนั้นหรอ]

¹ แอปพลิเคชันสำหรับสั่งอาหารเดลิเวอรี่และสินค้าโภคภัณฑ์ต่างๆ ของจีน เทียบ
ได้กับ Grab ของไทย

[เกลืออะไรขนาดนั้น ฉันว่าลบเกมทิ้งเถอะ]

อ๊ว! เหยียนประหลาดใจอยู่บ้าง สนามมวยเป็นจุดฟาร์มที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดในแผนที่มิรามาร์แล้ว แปลกจริงๆ คั่นทัวชั้นหนึ่งแล้วแต่ไม่เจอปืนสักกระบอก

“ผิดปกติ” เดินไปได้สองก้าวก็เจอศัตรูสภาพมือเปล่าเล่าเปลือยแบบเดียวกับตน อ๊ว! เหยียนพูดขึ้นว่า “ไม่ได้ยินเสียงปืนเลย”

เขาก็มองหน้าไม้บนพื้น ติดตั้งลูกธนู นั่งยองที่มุมหนึ่ง ในที่สุดก็มั่นใจแล้ว “เจอบักในเกม แมตช์นี้...ไม่มีปืนให้เก็บ”

ผู้ชมในคอมเมนต์วิ่งส่งเครื่องหมายคำถามยาวเป็นพืด แต่อ๊ว! เหยียนเยือกเย็นมาก นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเจอสถานการณ์แบบนี้ เกมนี้บักเยอะอยู่แล้ว แผนที่ไม่มีไอเท็มอะไรเลยนอกจากยานพาหนะเขาก็เคยเจอมาแล้ว

“ผมจะโหล่สกีลึงธนูสุดไร้เทียมทานให้ทุกคนดู” อ๊ว! เหยียนพูดลงเปิดให้เล่นทายผล

‘ได้ทำคิล’ หรือ ‘ไม่ได้ทำคิล’

หน้าจอทายผลแดงขึ้นมา ผู้ชมถกเถียงกันครึกครื้น

[ทำคิลด้วยหน้าไม้เนี่ยเหรอ สตรีมเมอร์บ้าปะ ฮ่าๆ]

[ฉันเดิมพันว่าได้ ถ้าไม่มีปืน หน้าไม้นี้แหละเจียบสุด ทุกคนมาลงข้างเดียวกับฉันนี้!]

[อย่าไปเชื่อไอ้คนข้างบน เป็นนาตาชาของแพลตฟอร์มแฝงตัวมาหลอกแน่ๆ หน้าไม้คุมยาก ลูกธนูก็มีจำกัด แค่อสตรีมเมอร์หนีออกมาจากสนามมวยได้อย่างปลอดภัยที่สุดยอดแล้ว ฉันเทหมดหน้าตักว่าไม่ได้ทำคิล!]

ท่ามกลางข้อความมากมายในคอมเมนต์วิ่ง อ๊ว! เหยียนหันไปดูตัวช่วยไลฟ์สตรีมและเห็นข้อความสีขาวแดงขึ้นมาว่า

‘1 เข้าสู่ช่องไลฟ์สตรีม’

[คุณเจ้าสัว 1 มาแล้ว!]

[คุณสตรีมเมอร์เล่นตานี้เสร็จจะเข้าทีมสีคนกับเจ้าสัวใหม่ ยังขาดสมาชิกทีมรีเปล่า แบบนักศึกษาป.ตรีจบใหม่อะไรี่]

อวี๋เหยียนพูดว่า “คุณ 1...”

พูดไม่ทันขาดคำก็มีข้อความแจ้งเตือนมาบนคอมเมนต์วิ่งอีก

‘1 ออกจากช่องไลฟ์สตรีม’

“?”

เขาปิดปากเงียบ เล่นเกมต่อ

สนามมวยมีไอเท็มแค่ชิ้นเดียวคือหน้าไม้ที่อวี๋เหยียนได้มา เขายังธนูสองดอกเข้าหัวศัตรูที่ยืนอยู่ใกล้ที่สุดอย่างชำนาญ จากนั้นนั่งลงขัดหมัดใส่ศัตรูที่ถูกน็อกจนตาย

‘1 เข้าสู่ช่องไลฟ์สตรีม’

อวี๋เหยียนจ้องดูโปรแกรมตัวช่วยอยู่สองสามวินาที ปรากฏว่าเป็นอย่างที่คาด ผ่านไปเพียงอึดใจก็เห็นข้อความ

‘1 ออกจากช่องไลฟ์สตรีม’

“...”

[??? อะไรงั้นเนี่ย แอนิเมชันตอนเจ้าสัวเข้ามาในช่องแต่ละรอบทำเครื่องฉั่นกระตุกจนจะค้างอยู่แล้ว]

[เกิดอะไรขึ้น มุกหยอดแบบใหม่ของพวกเขาคุณสองคนเหรอ]

[เจ้าสัวทุ่มเททุกวิถีทางเพื่อให้คุณสตรีมเมอร์หันมาสนใจ หวานเกิน!]

อวี๋เหยียนเก็บไอเท็มยาในกล่องของศัตรูจนหมดเกลี้ยง นิ่งคิดครู่หนึ่ง แล้วพูดว่า “อาจจะสัญญาณเน็ตมีปัญหา รีบเปลี่ยนดีกว่า”

[1 เข้าสู่ช่องไลฟ์สตรีม]

บนแพลตฟอร์มของสตาร์ทีวี หากเป็นผู้ชมระดับธรรมดาจะไม่มีข้อความแจ้งเตือนเวลาเข้าออกช่อง ต้องเป็นเจ้าสัวที่มียอดใช้จ่ายสูงกว่าสองพันหยวนถึงจะได้รับอภิสิทธิ์แบบนี้

ผู้ชมเห็นแค่ข้อความแจ้งเตือนเข้าออกช่อง ไม่ได้รับรู้ถึงความสับสนภายในใจของเจ้าตัว

อีเชินกดเปิดช่องไลฟ์สตรีมอีกครั้ง เมอร์เลื่อนไปวางบนปุ่มกากบาทแล้วค้างอยู่อย่างนั้นพักใหญ่ แต่สุดท้ายก็ยอมแพ้ เขากดขยายหน้าต่างเต็มจอ แล้วหันไปเปิดอ่านเอกสารตรงหน้าต่อ

เขาแค่ดูไลฟ์สตรีมเจ็บบ๊วย ไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์หรือร่วมเล่นเกม เท่ากับ
ไม่มีผลกระทบอะไร

ระหว่างครุ่นคิดก็เงยหน้าขึ้นมองคนบนจอเว็บหนึ่ง

ไม่มีวีแววของความเหนื่อยล้าจากการเมาค้าง แค่ตาบวมนิดหน่อย
ทำให้ตาสองชั้นหลบในกลายเป็นตาชั้นเดียว ลักษณะที่ดูนุ่มนวลลดน้อย
ไปบ้าง กลับดูแข็งขึงทรงพลังกว่าที่เคย

ไม่เหมือนเมื่อก่อน ดวงตาปรือปรอย พวงแก้มและดั้งหูแดงเรื่อ
ร่างกายอ่อนโยนไปทุกส่วน ไร้กำลังต่อกรโดยสิ้นเชิง

ผู้ชมหญิงหลายคนห้ามใจไม่ไหว พวกกันกดส่งของขวัญให้ อี้เซิน
ดูรายการของขวัญที่มุ่มซึ้งล้น นัวซี้ลากไล่ไปบนกระดานปักใหญ่ แต่สุดท้าย
ก็เบนสายตาไปทางอื่น

อวีเหียนต๋อยค์ตู่ที่นั่งอยู่กับพื้นจนตายแล้วสลับจ้อออกไปที่หน้า
ไลฟ์สตรีม ถามว่า “ทุกคนเลือกฝั่งทำไมได้กันหมดเลยนี่นา

“ไม่เชื่อใจผมกันเลยหรอเนี่ย”

“เชื่อ ฉันเชื่อ!” เสียงหนึ่งดังขึ้นจากในช่องสตรีม “เสี่ยวเหียน
ฉันเชื่อในตัวนาย ฉันเทหมดหน้าตักว่าได้ทำคิล ลุยเลย!”

พออีหรงเข้ามาในช่องก็โหวกเหวกเสียงดังอย่างอดไม่ได้

1 ก็เคยเปิดไมค์พูดในช่องไลฟ์สตรีมด้วยเหมือนกัน ทุกคนจึงไม่
ประหลาดใจกับเหตุการณ์นี้

“เทหมดหน้าตักเลยหรอ” อวีเหียนอึ้งไป “อย่าเลย ผมล้อเล่นนะ”

“เทหมดหน้าตักจริง ๆ สองหมื่นเมลิตถั่วนะ ฉันเก็บมาตั้งหนึ่งเดือน”
อีหรงตั้งใจตื้ออวีเหียน หลังจากนั้นจะได้สืบสวนล้วงลึกได้ง่ายหน่อย แถม
เขาไม่ได้พยายามปิดบังเจตนาแต่อย่างใด “นายคือเทพเจ้าของฉัน ต้องเชื่อใจ
นายอยู่แล้ว”

อวีเหียนตอบ “...ผมจะพยายามเต็มที่”

เกมนี้ไม่มีปืนให้เก็บ ผู้เล่นส่วนใหญ่เลยกดออกเกมกันหมด หลังจาก
ฆ่าไปสองคน สนามมวยก็โล่ง ผู้รอดชีวิตในเกมเหลือแค่สามสิบเอ็ดคน

ตอนนี้เอง จู่ ๆ ยอดตายผลที่ด้านล่างของหน้าจอก็เกิดการเปลี่ยนแปลง

ตอนแรกฝั่ง‘ได้ทำคิล’มีเงินเดิมพันโหดแหวงแค่สามหมื่นกว่าเมล็ดถั่ว น้อยกว่าฝั่ง‘ไม่ได้ทำคิล’ตั้งสี่ล้านเมด

แต่แล้วจู่ๆ กราฟแห่งของอีกฝั่งกลับพุ่งพรวด ฝั่ง‘ได้ทำคิล’ยอด เดิมพันเพิ่มเป็นห้าล้านเจ็ดแสนในชั่วพริบตา

[???

[เจ้าสัวคนไหนลงเดิมพันก้อนใหญ่ขนาดนี้]

[ลงรวดเดียวห้าล้านกว่าเมล็ดถั่วเนี่ยนะ ฉันเล่นแพลตฟอร์มนี้มานาน ไม่เคยเห็นใครมีถั่วเยอะขนาดนี้มาก่อน เมล็ดถั่วนี้ซื้อเอาไม่ได้ซะด้วย ต้องเก็บกี่ปีกถึงมีเยอะขนาดนี้]

[หรือจะเป็นคุณเจ้าสัว 1 ได้ยินว่าถ้าเปย์จนได้ตำแหน่งผู้พิทักษ์ ระบบ แพลตฟอร์มจะแจกถั่วแสงดาวเยอะมากๆ]

[แม่เจ้า ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะลงตามเจ้าสัวลึกลับคนนี้ นี่แหละการ เดิมพันที่จะสร้างชื่อให้ฉัน!]

ลูกหนูหน้าไม้หมดเกลี้ยงแล้ว อวี๋เหยียนเปลี่ยนไปใช้มีดฟ้าพาดฟัน กับศัตรู สุดท้ายชนะเฉียดฉิวเหลือเลือดแค่กันหลอด เขาหลบไปป้อมยา ในพงหญ้า ระหว่างนั้นก็สลบจ่อออกมาดูการตายผลด้วย

พอเห็นตัวเลขเขาถึงกับอึ้ง “...นี่ทุกคน”

[ไม่ใช่พวกเรา! คุณเจ้าสัว 1 ต่างหาก!]

[ดูเหมือนจะมีเจ้าสัวลึกลับสักคนเดิมพันรวดเดียวห้าล้านเมล็ดถั่ว แหละ...]

อวี๋เหยียนรีบหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา

อวี๋เหยียน : คุณเป็นคนลงเดิมพันเมล็ดถั่วพวกนี้รึเปล่าครับ

1 : ฉันทำงานอยู่

ใจความที่แฝงอยู่ในประโยคนี้คือการปฏิเสธ

อวี๋เหยียนพ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก พลังสงสัยว่าคงเป็นบักของช่อง แหน่ๆ เมล็ดถั่วตั้งห้าล้าน เอาไปเล่นทายผลได้ตั้งไม่รู้กี่เกม อีกอย่างช่องเขา ยังเลเวลต่ำอยู่เลย อัตราผลตอบแทนเวลาชนะไม่สูง ใครจะยอมวางเดิมพัน เยอะขนาดนี้

พอคิดได้แบบนี้ใจเขาก็สงบลง กลับไปจดจ่อกับการฆ่าศัตรูในเกมได้เต็มที่

สิบนาทีก่อน เขาพาดหัวศัตรูคนที่ห้าด้วยกระหะ เก็บได้ห้าคิลตามเป้าหมาย

เขาหัวเราะพูดว่า “บอกแล้วไง ทุกคนต้องเชื่อมั่นในตัวผม”

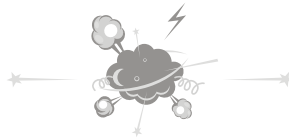
พูดไม่ทันจบประโยคก็เห็นข้อความประกาศลอยผ่านไปทางด้านบนสุดของจอไลฟ์สตรีม

“ประกาศปลดล็อกความสำเร็จใหม่ ขอแสดงความยินดีกับคุณ 1 สำหรับการส่งเมล็ดถั่วแสงดาวจำนวนห้าล้านสองแสนเม็ดในเกมทายผลของช่องไลฟ์สตรีม yanxyan และชนะเดิมพันจากเกมดังกล่าว คุณได้ปลดล็อกความสำเร็จลับ (ทุ่มหมดหน้าตัก)! ”

อวี๋เหียน “...”

อู๋เซิน “...”

ระบบแพลตฟอร์มไลฟ์สตรีมมิงเฮงชวี่นี้ ไม่ช้าก็เร็วต้องโดนตี

ระบบประกาศ ปลดล็อกความสำเร็จในช่องไลฟ์สตรีมมีมานานแล้ว ตอนเปิดตัวครั้งแรกสร้างกระแสฮือฮาทีเดียว ผู้ชมพยายามส่งของขวัญและเปิดเครื่องออนไลน์ค้างไว้ให้ครบตามเกณฑ์ เพื่อจะได้ปลดล็อกความสำเร็จ ร้อยแปดพันอย่างของเพลตฟอรัม

ต่อมาการปลดล็อกยิ่งยากขึ้นเรื่อยๆ ล่าสุดคือเมื่อครึ่งปีก่อน เกณฑ์ ปลดล็อกความสำเร็จ ‘โทร. 120 ด่วน’¹ คือ ต้องออนไลน์ต่อเนื่องเจ็ดร้อย ยี่สิบชั่วโมงโดยไม่ออกจากช่องสตรีมเลย

พอปลดล็อกจะเห็นคำอธิบายความสำเร็จ ‘โทร. 120 ด่วน! คอมพิวเตอร์เครื่องนี้กำลังจะระเบิด!’

ความสำเร็จดังกล่าวกลายเป็นมุกซ้ำกันอันใหม่ของชาวไลฟ์สตรีม กระแสเพิ่งซาไปไม่นานนี่เอง

[5.2 ล้าน? บัญชีของ 1 ยังใหม่อยู่เลย จะมีเมล็ดถั่วเยอะขนาดนั้น ได้ไง เพื่อนฉันเป็นผู้พิทักษ์ช่องอื่น เปย์ไปหลักแสน ระบบยังให้มาแค่

¹ 120 คือสายด่วนเรียกรถพยาบาลของจีน

หกหมื่นกว่าเม็ด]

[จะเอามาจากไหนไม่สำคัญ สิ่งสำคัญคือตัวเลขนี้ต่างหาก! พส.ต้อง
มองให้ลึกถึงแก่นที่ซ่อนอยู่ใต้ปรากฏการณ์ครั้งนี้!]

[อัตราจ่ายเมล็ดถั่วแสงดาวของช่องนี้แค่ 0.6 เท่า ในขณะที่ช่องใหญ่ๆ
ได้ 1.3 เท่า ต่างกันเท่าตัวเชียวนะ]

[กดเปิดเพลง 'Love you more than I can say']

อ๊ะ! อ่านคำอธิบายความสำเร็จบนจอตรงหน้า

‘ทุ่มหมดหน้าตัก ฉันเชื่อในตัวนาย’

คอมเมนต์วิ่งลอยฟ่องเต็มจอ ชายหนุ่มบิบบนจอขมับ ได้ยินเสียง
เคาะประตูจึงพูดขึ้นว่า “เข้ามา”

เลขานุการผลักประตูก้าวเข้ามา ด้านหลังมีผู้อำนวยการบริษัทสตาร์ทีวี
ตามมาด้วย

“ท่านประธานอ๋ิ สวัสดีครับ” ในมือผู้อำนวยการมีเอกสารชุดหนึ่ง
สีหน้าดูค่อนข้างเครียด

“อืม” อ๊ะ! เชนนิ่งไปเล็กน้อย จู่ๆ ก็ถามขึ้นว่า “ระบบความสำเร็จใน
แพลตฟอร์มนี้ใครเป็นคนคิด”

ผู้อำนวยการรีบตั้งสติตอบ “ผมเองครับ ท่านประธาน มะ...มีอะไร
เกิดขึ้นหรือครับ”

“...ไม่มีอะไร” อ๊ะ! เชนถาม “เอาเอกสารมาครบแล้วหรือ”

“นำมาแล้วครับ นี่คือรายชื่อที่พวกเราสรุปมาได้ หลังจากประชุมกัน
หลายครั้ง”

ระหว่างที่พูด ผู้อำนวยการได้ยินเสียงยิงปืนแว่วมาเบาๆ จากหุฟ่ง
ที่วางอยู่ด้านข้างคอมพิวเตอร์ เขาชะงักเล็กน้อย ตาเหลือบมองไปด้านข้าง
โดยอัตโนมัติ เลี้ยววินาทีนั้นจึงได้เห็นหน้าเว็บไซต์ริมก่อนจอคอมจะดับไป

จริงอย่างที่รู้มา ไม่นานนี้ผู้ดูแลเพียงรายงานมาว่าบัญชีเว็บไซต์ริมที่สร้าง
ไว้ให้ท่านประธานใหญ่มีการล็อกอินเข้าใช้งานอย่างต่อเนื่อง

อ๊ะ! เชนกดปิดจอ รับเอกสารมาพลิกดู ก่อนขมวดคิ้วถามว่า “ทำไม
มีแต่ดารากับนักแสดง”

เอกสารในมือเขาคือแผนจัดงานกาล่าประจำปีของสตาร์ทีวี

“แบบนี้ดึงดูดผู้ชมได้ค่อนข้างมากครับ” ผู้อำนวยการอธิบาย “สองสามปีมานี้เราจัดงานรูปแบบนี้ตลอด ผู้ชมให้ความสนใจอย่างมาก และถ้าเราร่วมมือกับแผนกประชาสัมพันธ์...”

อีเชินพลิกดูแค่สองหน้าก็พับปิดแล้วโยนเอกสารไปไว้บนโต๊ะ พุดทะลุกลางปล้องขึ้นว่า “แสดงว่าหัวข้อยอดนิยมในงานกาล่าตลอดหลายปีที่ผ่านมา มีแต่เรื่องดารา ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับการผลักดันให้สตรีมเมอร์บนแพลตฟอร์มเราเป็นที่รู้จักมากขึ้นเลยแม้แต่นิดเดียว”

“เป็นความผิดของพวกเราเองครับ” ผู้อำนวยการพูดอย่างหวาดหวั่น “ถ้าอย่างนั้นท่านมีความเห็นว่...”

“ความเห็นของฉันทันทีแหละ” อีเชินเลิกคิ้ว “ถ้าทำทุกอย่างตามความเห็นฉัน จะจ่ายเงินจ้างพวกคุณไว้ทำอะไร”

ผู้อำนวยการเห็งอกาฟแตกพลั๊ก

แม้สตาร์ทีวีจะเป็นแพลตฟอร์มอันดับต้นๆ ในแวดวงไลฟ์สตรีมมิ่ง แต่ทำอะไรก็ได้ถือว่าน้อยนิดจนแทบไม่มีค่าให้พุดถึงในสายตาผู้บริหาร พวกเขาเข้ารายงานผลประกอบการทุกเดือน แต่ที่ผ่านมามอบสตูดิโอเช่าไม่แยแส แค่มียกหน้าตอบอึมเบาๆ แทบไม่เคยหาหรืออะไรเกินความจำเป็น ไม่นึกว่าระยะนี้แวดวงอีสปอร์ตจะกลายเป็นกระแสดังเปรี้ยงปร้าง ถ้าใครครึ่งปีหลังของปีที่แล้วพุ่งทะยานแบบก้าวกระโดด จึงดึงดูดความสนใจของบอสได้ในที่สุด

และในเวลาเดียวกันนั้น เขาก็ได้สัมผัสกับ ‘รังสีแห่งความตาย’ ที่ทีมอื่นเคยพุดถึงจนได้

“พะ...ผมจะรีบไปแก้ไขโดยด่วนครับ”

อีเชินถาม “ส่งได้ตอนไหน”

ผู้อำนวยการนั่งคิดครู่หนึ่ง ก่อนจะถามอย่างระมัดระวัง “ขอเวลาครึ่งเดือนได้ไหมครับ”

หลังจากกำหนดรายชื่อแขกชุดใหม่ ยังต้องยืนยันว่าแขกตามรายชื่อสามารถเข้าร่วมงานได้ตามวันเวลาที่กำหนด ตกหล่นไม่ได้แม้แต่คนเดียว

“หนึ่งสัปดาห์”

“...” ขอส่วนลดเก่งจังนะครับเจ้านาย

อีเซินเห็นอีกฝ่ายไม่ตอบก็เหลือบตามอง “ได้ไหม”

“ได้ครับ” ผู้อำนวยการกัณฑ์แน่น ก็แค่ต้องทำโอทีละวะ แล้วถ้าไม่ตอบตกลงก็อาจถูกไล่ออกตรงนี้เลยด้วยซ้ำ “ผมจะส่งให้ท่านภายในหนึ่งสัปดาห์”

อีเซินรอจนอีกฝ่ายเดินออกไปค่อยเปิดจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง

แมตช์เมื่อครู่จบไปแล้ว หน้าจอไลฟ์สตรีมตัดกลับมาที่ลือบบี้เกมในห้องเกมมีสมาชิกเพิ่มเข้ามาคืออีหรั่ง

“พี่ฉันยังไม่ตอบเธอ” อีหรั่งถาม

อวีเหยียนตอบอิม

“งั้นเริ่มเกมเลยแล้วกัน เราเล่นกันสองคนก็ได้ อ้อใช่ เพื่อนนายคนนั้นไปไหนล่ะ”

อวีเหยียนคิดว่าอีกฝ่ายหมายถึงหลูซิวเหอ จึงตอบไปว่า “ช่วงนี้เขาเล่นเกมอื่นนะ”

ระหว่างที่พูด สตรีมเมอร์น้อยก็คอยก้มมองโทรศัพท์มือถืออยู่เป็นระยะ

อีเซินหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นดู

สตรีมเมอร์น้อย : [...]

สตรีมเมอร์น้อย : [โชคดีที่ชนะ ไม่งั้นต่อให้แลกด้วยชีวิตยังไม่พอชดใช้ถั่วแสดดาวห้าล้านเม็ดของคุณเลย...]

สตรีมเมอร์น้อย : [แต่คุณทำงานอยู่ไม่ใช่เหรอครับ]

สตรีมเมอร์น้อย : [เล่นเกมไหม]

“...”

1 : [อิม ทำงานอยู่ แคล่องเอาเมล็ดถั่วไปเล่นดูเฉยๆ]

ในหน้าจอสตรีม คนที่เฝ้าปากแอบดูโทรศัพท์มือถืออยู่ตอนแรกพลันตาเป็นประกาย ระหว่างรอเข้าเกม เขายกโทรศัพท์ขึ้นมาตรงหน้า จ้องดูอยู่นานทีเดียว

สตรึมเมอร์น้อย : (ครึ่งหน้าไปทลายผลในช่องใหญ่ๆ เกะกะครับ ผ่งนั้น
อัตราจ่ายสูงกว่าเยอะ ช่องผมอัตราจ่ายสูงสุดแค่ 0.6 เอง อีกอย่างคุณเดิมพัน
เยอะเกินไป อย่าลืมหาพนันน้อยบันเทิงจิตใจ พนันใหญ่สิ้นเนื้อประดาตัว!]
อ๊ะเซินอ่านแล้วถึงกับหลุดหัวเราะ พุดอย่างกับเป็นการพนันจริงๆ
อย่างไรอย่างนั้น

บัญชีเขามีเม็ดเงินดวงดาวอยู่สิบล้านเม็ต ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าได้มาตั้งแต่
ตอนไหน ตอนแรกเขาตั้งใจจะวางเดิมพันแค่ห้าล้านเม็ต ปรากฏว่ามีหน้าต่าง
แจ่มเจี้ยนดังขึ้นมา เขาไม่ทันอ่านให้ละเอียดก็กดตกลง

ตอนนี้มาคิดดู เตว่าตัวเลข 5.2 ล้านคงมาจากระบบความสำเร็จ
นั่นละ เขาหลงเดิมพันในจำนวนที่ใกล้เคียงกับเกณฑ์ปลดล็อกความสำเร็จกลับ
เลยมีหน้าต่างแจ่มเจี้ยนดังขึ้น

เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกครั้ง เลขานุการเดินเข้ามาพุดเสียงอ่อนหวาน
“ท่านประธานอ๊ะคะ การประชุมจะเริ่มในอีกห้านาที ผู้ร่วมประชุมมากันครบ
แล้วค่ะ”

“อืม”

อ๊ะเซินดึงความคิดกลับมา ปิดคอมพิวเตอร์ แล้วลุกเดินออกจาก
ห้องทำงาน

กว่าอ๊วเหยียนจะกลับเข้าเกมอีกที เครื่องบินก็บินเลยจุดลงพื้นที่
เพื่อนร่วมทีมทำเครื่องหมายไว้ไปแล้ว

“เสียเหยียนน? ทำไมจู่ๆ เจียบไป” อี้หรงเปิดไมค์โวยวายอยู่ในช่อง
สนทนาที่มีเพียงคนในทีมได้ยิน

“ขอโทษครับ เมื่อกี้มัวแต่ดูมือถือ” เขารีบกระโดดร่ม “ไม่เป็นไร
ฝั่งพวกคุณคนไม่เยอะ ผมหาปืนจากโซนป่าแล้วจะรีบเข้าไป”

“ได้” อี้หรงสลบออกจากจอเกม ตรวจสอบดูข้างนั้นใจว่าพี่เขาไม่ได้
ออนไลน์อยู่ในช่องไลฟ์สตรึม เขากระแอมเบาๆ ในที่สุดก็ได้โอกาสถาม
เรื่องที่รบกวนใจจนเขาไม่เป็นอันทำอะไร “อ้อไซ่ ได้ยินว่าเมื่อคืนนายลาหยุด
เหวอ”

อ๊วเหยียนพยักหน้า “ครับ”

“ติดธุระอะไรเธอ”

อ๊วเหียนรู้สึกแปลกๆ ที่อีกฝ่ายแสดงความใส่ใจแบบนี้ แต่ไม่ได้เก็บมาใส่ใจมากนัก และตอบไปสั้นๆ ว่า “ไปงานเลี้ยงรุ่นมานะ”

อ๊หรงถาม “ไปกินเลี้ยงกันที่ไหนมาล่ะ”

เขาพยายามถามด้วยน้ำเสียงสบายๆ เหมือนชวนคุยเรื่อยเปื่อย แต่การปิดบังเจตนาอยากรู้อยากเห็นนั้นไม่ง่ายเลย

อ๊วเหียนตอบว่า “...ไปผับนะครับ ทำไมเธอ”

ว่าแล้ว! คนที่เขาเห็นเมื่อวานคือเลี้ยวเหียนจริงๆ ด้วย!

อ๊หรงถามต่อ “แล้วทำไมตอนเช้าลาอีกล่ะ”

อ๊วเหียนฟาร์มของโนโซนป่าเสร็จแล้ว เขาวิ่งย้อนกลับไปหาเพื่อนในทีม คิดในใจว่าใช้โอกาสนี้อธิบายเรื่องลาหยุดกับผู้ชมเลยก็ดี “ดื่มเยอะเกินไปเลยหลឹกลึกมาก ไม่ได้ยินเสียงนาฬิกาปลุก แถมนอนค้างข้างนอกด้วย ต้องใช้เวลาพักหนึ่งกว่าจะกลับถึงบ้านครับ”

ตอนนี้อ๊หรงมั่นใจเกือบเต็มร้อยแล้ว คนที่อยู่ในห้องญาติผู้ใหญ่ของเขาเมื่อคืนคือเลี้ยวเหียนซัวร์ป่า!

ข่าวกอสซิปสุดร้อนแรงของบ้านตระกูลอ๊ กำลังถือกำเนิดขึ้นแล้ว ณ บัดนี้!

อ๊หรงราวกับค้นพบสมบัติล้ำค่า น้ำเสียงตื่นเต้นสุดขีด “ละ...แล้วตอนเช้าตื่นมา รู้สึกว่าร่างกาย...ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า”

อ๊วเหียนไม่รู้สึกรังเกียจในน้ำเสียงของอีกฝ่ายและตอบไปว่า “ไม่สบายจริงๆ นั่นแหละ ปวดไปทั้งตัวเลย”

อ๊หรง “!”

อ๊วเหียนถอนใจ “แถมเสื้อผ้าก็ใส่ไม่ได้” เสื้อผ้าเบื่อนคราบไฉน แถมเหม็นหึ่ง เขาเพิ่งเอาไปโยนทิ้งเมื่อครู่นี้เอง

อ๊หรง “!!!”

อ๊วเหียนนึกภาพตัวเองตอนกอดชักโครกแล้วเล่าต่อ “แถมเกือบตายอยู่ในห้องน้ำอีกต่างหาก”

อ๊หรง “...!!!!!!”